

Tale i forbindelse med tildelingen af Rink-medaljen

og Det grønlandske Selskabs 75-års jubilæum d. 18. nov. 1980

Af Helge Larsen

Jeg vil gerne først sige tak til Det grønlandske Selskabs bestyrelse, fordi den har vist mig den store ære at tildele mig selskabets Rink-medalje. Dernæst vil jeg takke Jørgen Meldgaard for alt det pæne, jeg er fristet til at sige altfor pæne, han har sagt om mig. Selvfølgelig er jeg glad og taknemmelig for, at bestyrelsen har fundet mig værdig til denne hædersbevisning, men jeg vil ikke lægge skjul på, at det er en underlig fornemmelse at modtage den medalje, jeg selv har været med til at indstifte. Man vil sikkert forstå, hvad jeg mener, når jeg fortæller baggrunden for denne medalje. Da bestyrelsen i 1960 besluttede at hædre mindet om Hinrich Rink ved at indstifte en medalje, der skulle bære hans navn, havde vi samtidig to mænd i tankerne, som vi fandt var selvskrevne til at modtage den. Den ene var kaptajn Ejnar Mikkelsen, den anden var dr. Lauge Koch. Allerede samme år kunne vi på Rinks dødsdag den 15. dec. overrække Ejnar Mikkelsen medaljen, og nøjagtig et år efter modtog Lauge Koch medaljen.

Da vi jo er samlet her i anledning af Det grønlandske Selskabs jubilæum, vil

jeg i den forbindelse gerne have lov til at sige et par ord om selskabets mangeårige formand, Ejnar Mikkelsen. Ganske vist vil der ved selskabets næste møde blive anledning til at minde ham i anledning af 100-året for hans fødsel, men hans liv var så rigt facetteret, at der bliver rigeligt at mindes ved den lejlighed. Her vil jeg blot nævne een side af hans overmåde virksomme liv, nemlig hans tilknytning til Det grønlandske Selskab og den store betydning han fik for dets trivsel. For det første var han selskabets meget aktive formand i samfulde 22 år, nemlig fra 1935 til 1956, en rekord som jeg tør holde meget på aldrig bliver slået. Endvidere var hans formandsperiode kendetegnet ved en konstant fremgang i selskabets medlemstal, nemlig fra 433 til 1286, hvilket vil sige en tredobling. Det skyldtes nok for en stor del en stigende aktivitet i Grønland og gode emner til mødeaftenerne, men en forbavsende stabilitet i bestyrelsens sammensætning har sikkert også været en medvirkende årsag. Jeg kan således nævne, at næstformanden, der samtidig var redaktør af årsskriftet, dr. Therkel Mathiassen, vare-

tog sine hverv i hele 16 år, og navne som Osterman, Simony og Tving går igen i bestyrelsen år efter år for senere at blive afløst af folk som Magnus Jensen og Chr. Vibe, der begge var bestyrelsesmedlemmer i over 20 år.

Men hvad sagde nu medlemmerne til dette forhold? Det samme spørgsmål må bestyrelsen have stillet sig for efter i 13 år at have haft bogstavelig talt den samme bestyrelse udsendt den i 1946 et rundspørge til samtlige medlemmer om ønskeligheden af bestyrelsens fortsættelse eller afgang. Her var chancen for en eventuel opposition, men resultatet blev det bemærkelsesværdige, at af 238 besvarelser ønskede 215 at bestyrelsen skulle fortsætte uforandret, 14 foreslog et par nye indvalgt i bestyrelsen, 5 havde mere vidtgående ændringsforslag, 2 krævede en helt ny bestyrelse,

og andre to en ny formand. Jeg nævner dette for at vise den tillid medlemmerne havde til selskabets formand og til hans ledelse af selskabet. Det er nok værd at mindes i forbindelse med jubilæet.

Jeg skal blot til slut nævne, at det var i Ejnar Mikkelsens formandsperiode, at selskabet overtog tidsskriftet »Grønland«. Det udgør idag et stateligt værk bestående af 25 tykke bind og indeholdende et væld af værdifulde oplysninger om Grønland og landets befolkning.

Ved at udgøre et samlingssted for alle, der er interesserede i Grønland, og med en publikation som tidsskriftet »Grønland«, må man sige, at Det grønlandske Selskab udfylder et behov, og det står vel rustet til at fortsætte ind i det 21. årh. og opleve et 100-års jubilæum. Foreløbig vil jeg ønske tillykke med de 75.

